

ned. Nu viser det sig, at Lønninger til Medhjælpere paa et Apotek udgøre en forholdsvis lille Del. Personalet er temmelig daarlig lønnet i Betragtning af, at mange af de Folk, som ere paa Apoteket, ere nødt til at blive i den tjenende Stilling hele deres Liv igennem, saa der kunde nok opnaas en Del til Forbedring af disse Forhold.

Jeg mener, at man, naar man vil stride til en Ordning af Apotekervæsenet, maa lægge Vægt paa at overveje de forskellige Maader, Spørgsmaalet kan løses paa. Det kunde jo løses paa flere Maader. Man kunde gaa den Vej, at give det helt frit, saaledes som det er i største Parten af Europa, og det mener jeg, man maasse ikke behøver at ghye saa meget tilbage for, naar det viser sig, at det er saaledes i England, Frankrig og de romanske Lande i det hele, saa det er noget, der ikke er ganske ubekendt i Europa. Men den Vej skal jeg imidlertid ikke anbefale. Saa er der en anden Vej, nemlig den at indføre Statsdrift. Den kommer Kommissionen meget let over, idet den siger, at det er for dyrt, men der er i øvrigt ikke i Betænkningen gjort mindste Rede for, hvor meget denne Statsdrift vilde koste, der er intet Regnskab opstillet for denne Statsdrift. Dette Spørgsmaal om Statsdriften er jo meget vanskelig at løse, men jeg vilde have sat megen Pris paa, om Kommissionen havde overvejet dette Forslag meget nøje, thi jeg tror, at vi nok en Gang komme dertil, at vi indføre Statsdrift, og jeg tror absolut det vilde være den bedste Løsning, det er i hvert Fald den mest ideelle Løsning, men det kan jo nok være, at den medfører store praktiske Vanskeligheder. Saa er der endelig den Løsning at gøre alle Privilegierne til personlige. Der har i Kommissionen kun været eet Medlem, der har foreslaaet dette, det er det ærede Medlem for Børgense (M. Nielsen). Jeg kan ikke andet end hylde det ærede Medlem min Anerkendelse, fordi han har stillet sig paa dette Standpunkt, og jeg vilde have sat Pris paa, om flere havde fulgt ham. Saa kan man endelig gaa den nemmeste Vej, — det er det, Kommissionen har gjort — og sige: det er et Spørgsmaal, der ikke kan løses, men lad det gaa, som det gaar! Det synes et ret tarveligt Resultat, at man over for dette Spørgsmaal stiller sig paa det Standpunkt, at man siger: det Spørgsmaal kunne vi ikke løse. Det maa jo dog løses før eller senere, og det vil blive vanskeligere at løse, jo længere Tid der gaar. Det har vist sig, at de reelle Apotekerprivilegier stige i Pris i en ganske overordentlig Grad, og det ville de blive

ved at gøre. Man siger, man kunde bringe Prisen paa dem ned ved at anlægge personlige Apoteker ved Siden af, men det har jo vist sig, at dette ikke bliver fulgt i Praksis. Derfor synes jeg nok, at det noget nær er at opgive det hele, naar man siger: det Spørgsmaal kan man egentlig ikke løse.

Jeg skal nu gaa over til nogle enkelte Paragraffer i Lovforslaget og kritisere dem noget nærmere. Der er for det første selve Lovforslagets Titel. Det hedder: „Forslag til Lov indeholdende nogle Apotekerne og Apotekdriften vedrørende Bestemmelser.“ Det er en ret indviklet Titel. Jeg forstaaer saa godt, at den højtærede Justitsminister ikke har villet kalde det Forslag til Lov om en Reform af Apotekervæsenet, for det er i Virkeligheden ingen Reform, og jeg tror, det var det, det store Publikum havde ventet, naar man nu efter saa mange Aars Forløb tog fat paa Apotekervæsenet, at der saa kom en Reform. Jeg anerkender nogle Paragraffer i Lovforslaget, jeg tror, der fra Farmaceuternes Side sættes megen Pris paa Bestemmelserne om Entesforsørgelsen, men jeg tror ikke, at det er for Farmaceuterne, vi væsentlig lovgive, det er for det store Publikum, og jeg tror, at det store Publikum ikke havde ventet sig, at Resultatet af en Apotekreform væsentligt skulde være det at skaffe bedre Biltaar for Apotekerne. Naar man gaar de enkelte Paragraffer igennem, finde vi, at der staar i § 1, at for at opnaa Bevilling til Drift af et Apotek, udkræves der, at man skal have bestaaet pharmaceutisk Kandidateksamen med mindst anden Karakter. Det kan maasse være meget godt, men det forekommer mig noget urimeligt, at man, naar en Mand har taget sin Eksamen og faaet Eksamensbevis for, at han er Kandidat i dette Fag, saa kan sige til ham: det er godt nok, men din Eksamen gælder ikke, du skal have en bestemt Karakter for at faa denne Bestilling. Det er noget, der er ganske ukendt herhjemme i alle andre Forhold, at man kræver en ganske bestemt Karakter. Hvis Praksis havde udviklet sig i den Retning, var der ikke noget at sige dertil, men jeg synes, at det er urimeligt at sætte det ind i Loven. Saa synes jeg hellere, at vi maa den Vej at sige: der skal saa og saa mange Points til at faa pharmaceutisk Eksamen, den, der ikke faaer det Pointantal, kan ikke blive pharmaceutisk Kandidat, men jeg synes, det er urigtigt at sætte en bestemt Karakter som Betingelse og udelukke alle, der ikke have den. Det er jo imidlertid kun en lille Biting. Men ganske mærkeligt er det, naar vi se, at der i § 10 staar: „Den, der antages til paa eget Ansvar at